

ชีวิตครูของผม ตอน โรงเรียนในฝันหรือโรงเรียนรั้งแกจั้น (ตอนที่ 2)

นำเสนอเมื่อ : 15 ส.ค. 2551

ก็เป็นประสบการณ์อีกแบบที่ผมเจอ เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วนะครับ อย่าคิดมา แต่ที่นำมาเล่านี้เรื่องจริงนะ ไม่ได้แต่งเติมหรือใส่รายละเอียด

เมื่อสอบปลายภาคมาถึง ผลสองนักเรียนสอบผ่านไม่ถึงร้อยละ 5 นอกนั้นตกเรียบ ก็มาวิเคราะห์สาเหตุคืออะไร ดูจากข้อสอบแล้ว ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่แย่มาก บางคนเขียนชื่อตัวเองเป็นภาษาอังกฤษยังไม่เป็น ทั้งที่มีการเรียนภาษามาตั้งแต่ ม.1 (เป็นไปได้อย่างไร) แต่ก็อาจจะเพราะฐานไม่แน่นไม่เป็นไร มาแปลกใจกับพวกที่ตกเสียสิ มาถึงมาถามว่าครูอยากได้อะไร จะได้อะไรมาแลกเกรด โอเคคำถามนี้ทำให้เราแปลกสุด ๆ มีด้วยหรือ เลยแกล้งเซอร์ถามไปอีกว่า เธอหมายความว่าอะไร เด็กก็ตอบว่า ก็ครูอยากให้เราทุกคนชื่ออะไรก็บอก ผมจะชื่อให้แล้วแลกเกรด 1 เพื่อเค้าจะได้จบเอาไปรับไปหาที่เรียนต่อ เลยถามว่า มีด้วยหรือ เค้าก็บอกว่าหลายวิชาที่แกกันแบบนี้ ตอนนั้นผมเริ่มถึงบางอ้อ เลยบอกว่าไม่เอาให้สอบใหม่ เค้าบอกว่าเสียเวลา ผมก็ไม่ยอม สุดท้ายก็บอกว่าพบกันครึ่งทาง ครูจะเอาข้อสอบเก่ามาให้ทำ แล้วแกขอที่ผิด เค้าก็บอกว่าเสียเวลายังมีอีกหลายวิชาที่ยังไม่ได้แก เลยถามว่าตกทั้งหมดกี่ตัว เค้าบอก 33 ตัว (กรี๊ด) เนี่ยหมายถึงเจาหมอนี้ติด 0 มั่วตั้งแต่ ม.1 เลยอะดิ แล้วโรงเรียนให้มันผ่านมาได้ไง โดยไม่แกนะ ตอนนี้อย่างไม่มีอารมณ์จะถามแล้ว เลยต้องดำเนินการให้สอบด่วน ไม่เรียกว่าสอบแก้ตัวหรอก สอนวิธีให้ตอบคำถามในข้อสอบ จนเสร็จ มานั่งนึกว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับโรงเรียนนี้ นี่ไม่ใช่แคร้ายเดี๋ยวนะ พวกที่สอบตกนะ ร้อยละ 60 เลยที่เป็นอย่างนายคนแรก (งงอะ) วันนั้นเราเห็นนักเรียนตามหาครูผู้สอนกันวนไปหมด ก็แฉะ เลนติด 0 กับ ร. บางวิชาที่ มส. กันตั้งแต่ ม.1 นี่ มันเป็นไปได้ไงนะ

จนผ่านเข้าปีการศึกษาใหม่ ตอนแรกกะว่าจะถอดใจ แต่ด้วยความอยากรู้ว่าระบบมันเป็นไปอย่างไรแปลกดี เลยสอนในปีถัดมา คราวนี้เราจะไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย เลยไปคุยกับครูใหญ่ ถามให้แน่ในเลวอาทนะของผมนะ ในฐานะครูพิเศษ ทำไรได้ ครูใหญ่บอกมีศักดิ์และสิทธิ์เหมือนครูทุกคนในโรงเรียนนี้ ก็โอเค เริ่มดำเนินการสอนตามแผนที่วางไว้ ปีนี้เริ่มที่จะมีการทำแผนการสอน แรก ๆ ก็ไม่รู้หรอกว่าเขียนไป (ไม่ได้เรียนครุมา) แต่ก็ดูตามตัวอย่างก็พอเข้าใจ เขียนแผนปกติเค้าบอกให้ส่งสัปดาห์ละครั้ง แต่แปลกอีกครบบางคนทำแผนเสร็จตั้งแต่ยังไม่เปิดสอนเลย แถมสรุปเรียบร้อยว่า นักเรียนมีความเข้าใจเป็นอย่างดี (มันเป็นไปได้อย่างไร) แถมแผนเล่มนี้ได้เป็นแผนโชว์เวลาที่มีผู้มาตรวจงานด้วย(แปลกใหม่อะ) แต่ช่างเหอะ ผมก็ส่งรายสัปดาห์ แต่ตอนประเมินบาทบาทผมบอกว่าการสอนซ้ำ หรือสอนเพิ่ม โดยการสอนเสริม วิชาการก็เรียกไปคุยว่าเขียนแบบนี้ไม่ได้ เพราะครูต้องสอนให้ครบตามบทเรียนที่กำหนด ในแต่ละภาค (โวะวะ) ก็นักเรียนมันยังไม่รู้เลยจะข้ามไปได้อย่างไร ก็โอเค แกก็แก การสอนก็ไปถึงสอบเก็บคะแนน นักเรียนเราก็ติดตามระเบียบ เลยเรียกมาสอบแก้ตัว สิ่งที่ผมสนใจก็โตกระจางทันที เพราะเด็กให้คำตอบกับผมว่า ยังไม่มีอารมณ์สอบแก้ตัว เอาไวก่อน (มันนา...จริง) เลยใช้วิธีให้ทำรายงาน โดยกำหนดวันส่ง ใดผลเหมือนเดิม ไม่มีเด็กนำรายงานมาส่ง (มันรู้กันหนักันหนา) แถมสถิติการขาดเรียนของนักเรียนมากผิดปกติ ครูบางท่านก็ใช้วิธีนั่งเทียนว่าเด็กมา บางคนเช็คให้ มส.แล้ว แต่ถึงเวลาสอบก็มาสอบหน้าตาเฉย (ทำยังกะเรียนทางไกล) การแต่งตัวของนักเรียนก็ไม่มีระเบียบ แถมครั้งหนึ่งเห็นกับตา พอเจอประคองแอร์รองเทาขวางใส่กัน เจี้ยวครูผู้หญิงไป ครูก็เรียกมาตอว่าทำไมไม่ขอโทษ เด็กตอบว่าแล้วมันถูกครูยัง (นี่หมายถึงโดนก่อนถึงจะขอโทษ) เวลาขึ้นลงบันไดแทบจะวิ่งชนครู เรื่องทำความเคารพหรือแทบไม่เห็นจนกระทั่งมาประชุมครู ครั้งนี้ครั้งแรกที่มีโอกาสได้เข้าร่วมประชุม เลยเสนอโรงเรียนว่าปัญหาคือเด็กขาดวินัย ขอให้เน้นวินัยก่อน ถ้าเด็กมีวินัย อะไรต่าง ๆ ก็จะดี ใดผลมาก ครูเกือบครึ่งห้องไม่ทักไม่คุยผมเป็นสัปดาห์ โดยเหตุว่าเป็นแค่ครูพิเศษ สาระแน แต่แล้วแต่จะคิด ตอนนั้นผมคิดถึงว่าจะทำอย่างไรให้เด็กดีก็พอ วันหนึ่งเป็นวันเรียนชดเชย ผมไม่ต้องไปทำงานประจำ ก็เลยมาโรงเรียนแต่เช้า โอโห นักเรียนไม่ยอมเข้าโรงเรียน ยืนหลบอยู่แถวหน้าโรงเรียน เลยถามว่าไม่เข้าไปเรียนหรือ เด็กบอก รูดูกองถาเพื่อนขาดแะก็ไมเขา (มีจ๊ตววย) จากนั้นก็สลายตัวกันไปรานเกมสที่อยู่ไกลโรงเรียน จนต้องตามไปไลบอย ๆ รานเกมสเนี่ยก็เป็นปัญหา เพราะช่วงกลางวันหรือเย็นพอโรงเรียนเลิกเนี่ย มันอะไรกันหนักันหนา วิ่งแข่งกันไป กลัวจะไม่มีที่นั่ง แต่เวลาเข้าเรียนนั่งหลับราวกับวิญญูญานออกจากราง แปลกดี จากการประชุมวันนั้นผมก็ไม่คิดที่จะออกความเห็นอะไรอีก เพราะดูทาวออย่าไปยุ่งดีกว่า เราทำของเราในส่วนของเราดีกว่า ผมก็เริ่มที่จะดำเนินการแก้ไขด้วยวิธีของผมต่อไป